

MOERSTAAL

Theatermaakster Sevil Aydin is nauw betrokken bij het Wereldfeest dat op 29

juni wordt gehouden in het Julianapark. Ze schrijft wekelijks een column over haar belevenissen.

Nog een paar weekjes en dan is het zover. 29 juni is het Wereldfeest in het Julianapark. Het programma is al rond. Er is muziek, dans, kinderprogramma, theater, fototentoonstelling, lekker eten en nog veel meer. Uiteraard vraag ik speciale aandacht voor de multidisciplinaire theaterpresentatie die ik dan heb gemaakt: MoerStaal. Dit is een samenwerkingsproject van Stichting Habek en mijn stichting Theater Roots and Borders. En wordt mede door Het Utrechtse Archief, Vrede van Utrecht, Wereldfeest, Zuilen&Vecht en Frappant mogelijk gemaakt. MoerStaal gaat over de arbeidersmigratie vanaf de jaren 50 tot nu toe. Voor dit project kies ik ervoor om met het meest Urban-kunstenaars te werken namelijk de jonge rappers uit Utrecht. Jae Mel (Jermain Bridgewater), Polski (Dominik Groot) en Hazjir Adil. Dit zijn 3 jonge rappers die door gevorderde rappers MC PAX en MC PerC van Stichting HABEK begeleid worden. Ik heb voor deze jongens gekozen omdat ze erg gemotiveerd zijn, getalenteerd in teksten schrijven, rappen en entertainen. Ook vind ik het interessant om ze als acteurs in te zetten. Er zijn vele overeenkomsten tussen deze jongens en de eerste arbeidersmigranten. Deze jongens zijn in de twintig, dat waren destijds de migranten ook. Deze jongens hebben dromen, verlangens, ambities, net als de arbeidersmigranten. Enige contrast is dat de taalbeheersing een grote belemme-

ring was voor de migranten toen en voor deze jongens juist een rijkdom is waarmee ze op een inspirerende wijze een kunstvorm ontwikkelen. Ook ik ben een migranten-kind. In de zomer van 1979 ben ik als 1-jarige baby met mijn ouders, 3 broers en twee zussen geëmigreerd naar de arbeidersstad Zaandam. Tijdens mijn jeugd, studietijd en vooral nu als actrice/theatermaker heeft het onderwerp migratie mij altijd beziggehouden. Hoe meer ik mij hierin verdiep, hoe meer ik over mezelf te weten kom en des te meer ik de positie van de migrantenfamilies begriep. Deze ervaring wil ik delen met meerdere mensen. Ik kies voor een universele taal 'theater'. Tijdens dit experiment stel ik als maker de vraag: 'wat is de verhouding van deze groep migranten en de kinderen ten opzichte van de maatschappij?'. Als individu stel ik ongeveer de zelfde vraag, namelijk: 'wat is de verhouding van mij ten opzichte van de rest van de wereld?'. Bij het leven van de stad horen de klanken van de bewoners. In de wijken van Utrecht klinken dag en nacht beats en raps geïnspireerd op de ups en downs van het leven in een achterstandswijk. Zoals stadsbus lijn 7 de mensen van Overvecht naar Kanaleneiland rijdt, zoals de gastarbeiders de fundamenteen legden voor straten en fabrieken, zo brengt HABEK het geluid uit de zolderkamers en van de straten naar de mensen toe. De 'struggle' van de achterstandswijkbewoner is het beginpunt geweest van hiphop in zijn algemeenheid. De gemigreerde arbeider is daar het exemplarisch voorbeeld van. Daarom zijn wij toegewijd om het onderste uit de kan te halen. Geloof me, met een paar organisaties zoals HABEK en Roots and Borders kunnen we de wereld redden. Doe je mee? Graag, maar eerst hand in hand heel veel theater maken, dansen, zingen en rappen op het Wereldfeest.

